Σκίτσο του Πάνου Ζάχαρη

του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Η λυδία λίθος της πολιτικής των κομμάτων στην περίοδο της νεοφιλελεύθερης ανασυγκρότησης του καπιταλισμού είναι η στάση τους απέναντι στην ΕΕ. Ο ελληνικός καπιταλισμός και το κράτος του ως δομικό στοιχείο της ολοκλήρωσης της ΕΕ, όσο αυτή προωθείται, καθορίζεται και υποτάσσεται σ' αυτήν βαθύτερα.

Αντίθετα με τις αναλύσεις απολογητών της ΕΕ, η εμβάθυνση της ενοποίησης δεν θεραπεύει, αλλά εντείνει την ανισομετρία υπέρ του ιμπεριαλιστικού κέντρου. Σύμφωνα με το χρονοδιάγραμμα που κατέθεσαν οι πρόεδροι των πέντε βασικών θεσμών της ΕΕ προβλέπεται για λόγους ανταγωνιστικότητας η συνέχιση και ένταση της λιτότητας με μείωση περαιτέρω των μισθών, η ψήφιση νόμων για τον δεσμευτικό χαρακτήρα των οδηγιών και εντολών του ιμπεριαλιστικού κέντρου, ενώ την άνοιξη του 2017 θα παρουσιαστεί η νέα «λευκή βίβλος». Αυτή η εξέλιξη περιορίζει ασφυκτικά τα υπολείμματα της εθνικά καθοριζόμενης πολιτικής. Στα πλαίσια αυτών των εξελίξεων ο επίτροπος Οικονομικών Υποθέσεων Πιερ Μοσκοβισί (1/9/15) δήλωσε ότι η ευρωζώνη των 19 κρατών χρειάζεται ν' αποκτήσει δική της κυβέρνηση, δικό της κοινοβούλιο, δικό της υπουργό Οικονομικών, ακόμη και ξεχωριστό προϋπολογισμό. Αυτό συνεπάγεται ότι κράτη που είναι ή θα βρεθούν εκτός ευρώ θα είναι σαφώς υποβαθμισμένα. Αλλά και τα κράτη της ευρωζώνης έναντι της υπερενίσχυσης του γερμανικού κέντρου και των δορυφόρων του θα υπαχθούν σ' έναν κεντρικό γραφειοκρατικό

σχεδιασμό και έλεγχο απροσπέλαστο στον έλεγχο των εθνικών κυβερνήσεων και κοινοβουλίων και μ' ένα ευρωκοινοβούλιο, διακοσμητικού ουσιαστικά χαρακτήρα.

Άρα η ΕΕ εξελίσσεται συνεχώς σε μια γραφειοκρατική δικτατορία του πολυεθνικού, πολυκλαδικού και χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου υπεραντιδραστικού χαρακτήρα. Αυτή η αντιδραστικότητα που συγκροτείται από οικονομικό και πολιτικό αυταρχισμό σε βάρος των εργαζομένων, θα οξυνθεί περαιτέρω, αφού η δομική κρίση της θα συνδυαστεί με την ισχυρή κρίση της Κίνας, που θα ανασχέσει την εισροή προϊόντων της ΕΕ στην αγορά της. Και ο Αρμαγεδδώνας θα επέλθει με την προωθούμενη Διατλαντική Ένωση, βάσει της οποίας τα μονοπώλια θα αποβούν «κράτος εν κράτει». Ωστόσο, παρά τον ασφυκτικό εναγκαλισμό τους απ' την ΕΕ, τα κράτη – μέλη δεν στερούνται τη δυνατότητα και την ευθύνη ανεξάρτητης πολιτικής. Νομοτελειακή είναι η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, όχι η βαθμίδα και η μορφή της παγκοσμιοποίησης που συγκροτεί η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση ή μια άλλη. Τούτων δοθέντων συνεπάγεται ότι θα οξυνθεί η επίθεση του κεφαλαίου κατά της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων προς αναπλήρωση των απωλειών. Άρα, θα οξυνθούν οι ταξικές αντιθέσεις και συνακόλουθα η ταξική πάλη για τη διεκδίκηση ακόμη και κατώτερων στόχων.

Σε καμπές όξυνσης αναδεικνύονται εντονότερα οι διαφορετικοί χαρακτήρες των αριστερών πολιτικών. Η ρεφορμιστική πολιτική, η δεξιά αλλά και η αριστερή, μπροστά στην αντιδραστικοποίηση του αντιπάλου, εγκαταλείπει ουσιαστικά τις διεκδικήσεις (δεξιός ρεφορμισμός) ή τις αμβλύνει κατά πολύ (αριστερός ρεφορμισμός), ώστε να αποφευχθεί μια «καταστροφική σύγκρουση» να κατακτηθεί το εφικτό και ν' αναβληθεί για προσφορότερες και ηπιότερες συνθήκες η κατάκτηση του «μείζονος». Αυτή η ηττοπαθής πολιτική αφήνει την εργατική τάξη στο έλεος του αντιπάλου, χωρίς πολιτική πρωτοπορία. Η επαναστατική πολιτική στην όξυνση της επιθετικότητας του αντιπάλου αντιπαρατάσσει την ανάγκη όξυνσης της ταξικής πάλης επιχειρώντας να ενεργοποιήσει τα ταξικά αντανακλαστικά της εργατιάς, ώστε και μέσα απ' την εμπειρία της καπιταλιστικής κτηνωδίας να αμυνθεί σθεναρά για να αντεπιτεθεί ανατρεπτικά. Γι' αυτό ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΝΑΡ προσδιορίζοντας ως κύριο εχθρό τη μαύρη συμμαχία της ελληνικής αστικής τάξης και του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού δίνουν προτεραιότητα στη συγκέντρωση των αναγκαίων δυνάμεων για την ήττα του μαύρου μετώπου. Για ν' αποσπαστούν κατακτήσεις απ' το κεφάλαιο της χώρας μας πρέπει απαραίτητα να αφαιρεθούν απ' τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό τα βασικά όπλα επέμβασης στα εσωτερικά της ελληνικής κοινωνίας (έχει και άλλα βέβαια τέτοια όπλα) να εξασφαλιστεί δηλαδή η διαγραφή του χρέους, η έξοδος απ' το ευρώ και την ΕΕ. Είναι ο εκ των ων ουκ άνευ όρος, για να εξασφαλίσει το κίνημα αξιοβίωτους όρους για το λαό

αναδιανέμοντας τα κέρδη των καπιταλιστών υπέρ των εργατών, χωρίς να εξαρτά αυτό τον στόχο απ' την καπιταλιστική ανάπτυξη. Για να εθνικοποιήσει μ' εργατικό έλεγχο τις τράπεζες και τους στρατηγικούς κλάδους της οικονομίας, προωθώντας μ' αυτά τα όπλα όσο επιτρέπεται στον καπιταλισμό, την ανάπτυξη με γνώμονα τις δυνατότητες της ελληνικής οικονομίας και το λαϊκό συμφέρον. Για να επανδρώσει το διευρυμένο δημόσιο τομέα με χιλιάδες νέους εργαζόμενους που θα καλύπτουν τις ελλείψεις του και τις νέες ανάγκες. Αυτό είναι ένα σκαρίφημα μιας μεταβατικής κοινωνίας «που δεν είναι πλέον καπιταλισμός, δεν είναι ακόμη σοσιαλισμός, αλλά τεράστιο βήμα προς το σοσιαλισμό». Ωστόσο, οι προλεταριακές και μικροαστικές μάζες απέχουν από μια στάση ρήξης με το σύστημα, παρά τις στιγμές μισοσυνειδητής εξέγερσης, όπως στο ΟΧΙ του δημοψηφίσματος. Η λαϊκή πλειοψηφία παλινωδεί μεταξύ της ρήξης με τα μνημόνια και την ΕΕ και της προσδοκίας αποφυγής του χειρότερου και κάποιων βελτιώσεων απ' τον ικανότερο διαχειριστή του μνημονίου. Η μεταστροφή ιδίως των ηγεμονευόμενων απ' τον ΣΥΡΙΖΑ (και ευρύτερων) μαζών στην ανοχή μιας μνημονιακής πολιτικής υπό την απειλή της καταστροφής και με ελαχιστοποιημένες προσδοκίες, οφείλεται στην ανοιχτή προσχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ στη μνημονιακή νεοφιλελεύθερη πολιτική, στην ένταση της κινδυνολογίας – υποσχεσιολογίας των άλλων συστημικών κομμάτων σχετικά απενοχοποιημένων απ' τη στροφή του ΣΥΡΙΖΑ, στη μονομερή προβολή των δευτερευουσών αντιθέσεων των συστημικών κομμάτων ως κυρίαρχης αντίθεσης απ' τη μιντιοκρατία και στον εξοβελισμό σχεδόν της πραγματικής κύριας αντίθεσης μεταξύ της συστημικής, μνημονιακής, φιλοΕΕ πολιτικής και της αντισυστημικής ρηκτικής πολιτικής, αλλά και στην αδυναμία της Αριστεράς (ΚΚΕ, ΛΑΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ) να πείσει επαρκώς για την ανωτερότητα και τον ορθολογισμό των αντισυστημικών προτάσεων.

Το ΚΚΕ παρά το δεδηλωμένο αντισυστημισμό του δεν καταθέτει πρόταση εξόδου απ' την κρίση, αρκείται σε αψιμαχίες (αναγκαίες βέβαια), τις διεξάγει και αυτές με σεχταριστική λογική, μεταθέτει τη λύση των προβλημάτων στο σοσιαλισμό, ακόμη και στην τετριμμένη στον καπιταλισμό αλλαγή νομίσματος.

Για την έξοδο απ' το ευρώ μάλιστα συντάσσεται με την αστική καταστροφολογία, για να πλήξει τις αντίθετες αριστερές πολιτικές. Ισχυρίζεται ότι την αλλαγή νομίσματος προωθεί τμήμα της αστικής τάξης και ότι η αντιευρώ αριστερά συμπράττει μ' αυτήν την πολιτική. Ακόμη και την προωθημένη πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για έξοδο απ' την ΕΕ, όπως και εν γένει το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα, βαφτίζει διαχειριστική πολιτική εντός του καπιταλισμού. Θεωρεί δυνατή την υλοποίηση προωθημένων στόχων μόνο στα πλαίσια του σοσιαλισμού. Αν και διακηρύσσει ότι η αποδέσμευση απ' την ΕΕ είναι άμεσος στόχος και δεν ανάγεται στη Δευτέρα Παρουσία. Μιλά για σοσιαλισμό, χωρίς καν να αναφέρει τον όρο

σοσιαλισμός ούτε τον όρο επανάσταση και δικτατορία του προλεταριάτου, για να μην τρομάξει την άρχουσα τάξη και το μικροαστικό ακροατήριο.

Η ΛΑΕ στην προγραμματική διακήρυξή της τάσσεται υπέρ της εξόδου απ' την ευρωζώνη και υπέρ της παραμονής στην ΕΕ. Ενώ δεν φαίνεται να τρέφει αυταπάτες για το χαρακτήρα της ΕΕ και θεωρεί αναπόφευκτη την επίθεση κατά του ριζοσπαστικού προγράμματος μετά την έξοδο απ' την ευρωζώνη, υποστηρίζει ότι δεν είναι αναπόφευκτη αλλά απλώς πιθανή η αδυναμία εφαρμογής του προοδευτικού προγράμματος λόγω αντίδρασης της ΕΕ. Στην περίπτωση που ο λαός διαπιστώσει ότι δεν μπορεί να κάνει πράξη το προοδευτικό πρόγραμμα, «θα καλέσουμε (η ΛΑΕ) το λαό να επιμείνει στην εφαρμογή του προοδευτικού προγράμματος... παίρνοντας την απόφασή του για παραμονή ή όχι στην ΕΕ με δημοψήφισμα». Αυτή η λογικά αντιφατική θέση δημιουργεί αυταπάτες στο λαό ότι δεν αποκλείεται ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα να εφαρμοστεί εντός της ΕΕ, και το κυριότερο, τον αφήνει απροετοίμαστο να λύσει το ζήτημα μ' ένα δημοψήφισμα. Φετιχοποιείται, δηλαδή η αστικοδημοκρατική διαδικασία και εκτοπίζεται ο κινηματικός παράγοντας ως ο αναγκαίος και καθοριστικός όρος για την αντιμετώπιση της αναπόφευκτης και όχι πιθανής απόπειρας της ΕΕ και των εγχώριων συμμάχων της να ματαιώσει την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού προγράμματος. Η υποβάθμιση του κινήματος και η αναπαραγωγή της εν τοις πράγμασι αποτυχημένης αντίληψης του ΣΥΡΙΖΑ για μια παντοδύναμη αριστερή κυβέρνηση – μοχλό της αλλαγής διέπει γενικά το πρόγραμμα και την πολιτική μεθοδολογία της ΛΑΕ.

Η ΛΑΕ αγνοεί ηθελημένα ίσως, γιατί είναι τοις πάσι γνωστό, ότι σύμφωνα με τη νέα οικονομική διακυβέρνηση (μετεξέλιξη, που συνεχώς αντιδραστικοποιείται του Δημοσιονομικού Συμφώνου) όλες οι οικονομίες των κρατών – μελών της ΕΕ (και όχι μόνον της ευρωζώνης) υπόκεινται σε ενισχυμένη εποπτεία και υποχρεώσεις για την τήρηση αυστηρής δημοσιονομικής πειθαρχίας, όπερ σημαίνει λιτότητα διαρκείας. Είναι προφανής η ασυμβατότητα ΕΕ και προοδευτικού προγράμματος.

Πηγή: **prin.gr**